

CHOPIN FEJFÁJÁRA

(Születésének 150. évfordulójára)

Tündéreknek tánca koppan,
Manócskáknak lába dobban,
Simahajú kék hegyen,
Elvarázsolt éjjelen.
— Látod ? Látod ? Ott a tündér,
Napból varrva ék-palástja,
Gombot himez rá az árnya,
Szárnya libben és haja ...
— Aranyfátyol, nem haj az !
— Most megfogom a kezemmel !
— Kézzelem ám, nem éred azt el:
Tovalibben, elsuhan.
Itt marad helyette árnya,
S aranyból szőtt szép palástja

És újra szól a zongora:
Eloszlik a sok csoda,
Égbe libben, messze száll
Manó-had meg a király.
Megmarad nekünk a képük:
Libbenő-halk szép zenéjük.

Rónay László

VIHAR UTÁN

Alkonyodott már, mikor hazafelé mentem.
Az út mentén ázott verébcsapat
tollászkodott, fölöttük kék volt már az ég,
Csak én tudtam, hogy nemrég még esett.

Torz sörényű felhők könnye omlott
S villám kísérte pergő csöppjeik.
Tócsák gyűltek lent a szomszéd földön:
Vadóc szelek borzolták hátukat.

Féltem akkor és szaladtam. Mert olyan
egyedül éreztem magam, mert szürke volt
minden és távolabb a hegytető
párázva füstölt zord tajtékokat.

S most megint derűs aranyló kéket szór az ég,
A letört virágok szirma újra ép,
Kelyhükben lapult csak meg egy csalóka csepp,
Itt ragadt: nem tudja mit tegyen.

Elnézlek csodálkozva, furcsa égi hirnök,
Honnan jöttél, s most mi lesz veled ?
Nem felel. Csak szép fehér szemén
csillan meg föntről ezernyi tarka fény.

Siki Géza